

jest proto na ně přípustna exekuce týmž vymáhajícím věřitelem dle § 294 ex. ř.

(Rozh. ze dne 29. července 1919, R II 90/19.)

P r v ý s o u d (zemský soud v Brně) povolil exekuci zabavením a příkázáním peněz uložených u vídeňské poštovní spořitelny na jméno a účet vymáhající strany, jež však byly vlastnictvím dlužníkovým. **R e k u r s n í s o u d** exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Návrh strany vymáhající, by povoleno bylo zabavení a příkázání k vybrání peněz, jež, jsouce vlastnictvím dlužníkovým, uloženy jsou u poštovní spořitelny vídeňské na jméno a účet strany vymáhající, domáhá se vlastně zabavení a příkázání pohledávky, jež složením peněz vznikla proti poštovní spořitelně. Pohledávka tato přísluší však pouze majiteli účtu (konta) a, poněvadž peníze byly uloženy na účet vymáhajícího věřitele, pouze tomuto, pročez by navrhovaná exekuce byla právně nemožnou, jsouc vedena na vlastní pohledávku. Přísluší-li snad dlužníku nárok na vrácení peněz a měla-li se exekuce snad týkati tohoto nároku, musel by návrh exekuční jinak zníti, ve formě, jíž použito, jest však nepřípustným.

N e j v y š š í s o u d obnovil povolující usnesení prvního soudu.

O d ů v o d n ě n í:

Stížnosti do usnesení soudu rekursního, zamítajícího návrh na povolení exekuce, nelze upříti oprávnění, neboť k vydobytí své pohledávky z rozsudků vede vymáhající věřitel oproti povinnému exekuci dle předpisů § 294 a §§ 303, 308 ex. ř. Ustanovení § 294 ex. ř. předpokládá, by dlužník měl peněžitou pohledávku, což vymáhající věřitel tvrdí, uváděje, že povinnému příslušejí pohledávky 15.000 K a 19.000 K. Vymáhající věřitel nevede exekuci na nárok strany povinné, nýbrž na uvedenou pohledávku. Tím, že byly peníze na jméno a účet vymáhajícího věřitele u poštovní spořitelny ve Vídni jako jistota uloženy, nemusely se státi pohledávkami strany vymáhající, a nejde tedy o právně nemožné vedení exekuce na vlastní pohledávky, nýbrž o vedení exekuce na cizí pohledávku, která se nalézá v detenci osoby, odlišné od dlužníka. Strana vymáhající jest pouze detentorem a věřitel má přece právo, by vedl na jmění dlužníkovu a jeho práva exekuci takovou, jaká ho cestou nejkratší vede k uspokojení. Vedení exekuce na základě uvedených předpisů zákona jest tudíž přípustno.

Čís. 251.

Ručení dle § 970 obč. zák. jest uloženo pouze skutečnému podnikateli zájezdního hostince, nikoliv tomu, kdo se za takového vydává neb omylem za něho jest považován.

(Rozh. ze dne 29. července 1919, Rv I 379/19.)

Zřízenci žalobcovi zajeli s jeho vozem do hostince, přespali sami v kuchyni, nechali vůz ve dvoře a koně ve stáji a ráno zjistili, že z vozu se

ztratila plachta a ve stáji opratě. Žalobce domáhá se žalobou dle § 970 obč. zák. náhrady na hostinském, jenž proti žalobě jmenovitě namítal, že jest sice pachtýřem hostince, že však k hostinci přiléhající dvůr a stáj náleží vlastníkům, kteří sami je pronajímají zájezdním povozníkům. První soud (okresní soud v Karlových Varech) vyhověl žalobě. Odvolací soud rozsudek potvrdil v podstatě z těchto důvodů: Ručení majitelů stájí a kůlen dle § 970 obč. zák. jest ručením schovatele. Musí proto věci uschované býti předány hostinskému atd., nebo jeho zřízencům. Převzetí stane se mlčky tím, přijme-li hostinský hosta. V případě, o němž jde, došlo skutečně k smlouvě uschovací, poněvadž žalovaný kočího žalobcova s jeho povozem přijal do hostince. Žalovaný dal žalobcovu kočímu na jeho otázku, zda může u něho s povozem přenocovati, přisvědčivou odpověď, čímž dal na jevo, že jest majitelem stájí a místa, kde může vůz přes noc stát, a že chce v těchto směrech uzavřít smlouvu se žalobcovým zřízencem. Kočí chtěl spát ve stáji, na výzvu hostinského spal však v hostinci. Byl tudíž jeho hostem. Koně byli postaveni ve stáji a vůz na dvoře, jsou tudíž věcmi uschovanými. Mezi žalovaným a žalobcovým zřízencem vznikla mlčky smlouva schovací dle § 970 obč. zák. Jaký byl poměr nájemní mezi žalovaným a vlastníky hostince, nepřichází dále v úvahu.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalovaného, zrušil rozsudky obou nižších stolic a vrátil věc okresnímu soudu, by v jednání pokračoval a vydal nový rozsudek.

Důvody:

Žalobce odůvodňuje nárok na náhradu škody za plachtu a koňské stroje, které se ztratily z jeho vozu, jež jeho zřízenci v hostinci přes noc postavili tím, že žalovaný hostinec ten provozuje. Žalovaný, doznávaje, že jest pachtýřem hostinství v uvedeném hostinci, popírá, že zpachtoval též stáje a dvůr, k zájezdu vozů určený, že tedy má stáje a skladní místnosti a může pokládán býti za podnikatele, naznačeného v § 970, odst. 2 obč. zák. (§ 127 novely III. k obč. zák.). Jak soud první stolice, tak soud odvolací mají za to, že není třeba zjistiti, zdali žalovaný skutečně provozoval podnik, posléze uvedený, či pouze žalobcovými zřízenci za takového podnikatele byl považován, poněvadž těm, kdo v zájezdním hostinci koně a vůz postaviti chtějí, nelze ukládati povinnost zkoumati pravý poměr právní. Než ručení dle uvedeného předpisu zákona uloženo jest pouze skutečnému podnikateli zájezdního hostince, nikoliv tomu, kdo se za takového vydává neb omylem za něho jest považován. Má-li o nároku žalobcově býti spolehlivě rozhodnuto, jest nutno zjistiti, zdali žalovaný provozuje také přijímání zajiždějících k němu povozů a koní do stáje a dvora zmíněného hostince dle § 970 obč. zák. Tím, že zjištění toho ani soud první ani soud odvolací neučinil, zůstalo řízení neúplným, dovolání jest dle § 503 čís. 2 c. ř. s. odůvodněno a byly tedy rozsudky obou nižších soudů zrušeny a učiněno opatření svrchu uvedené.